

РЕШЕНИЕ

№ 11827

гр. София, 25.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 25.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **13508** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на П. А. Д.-Г. от [населено място], подадена чрез адв. В. Ч., срещу Решение № 2153-21-257/26.08.2025 г. на директора на Териториално поделение (ТП) на Националния осигурителен институт (НОИ) – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане № [ЕГН]/47 от 13.06.2025 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С.-град, като неоснователна. С посочено разпореждане на жалбоподателката е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 68, ал. 1-3 от КСО.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспореното решение поради неспазване на установената форма, при допуснати съществени процесуални нарушения, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че в оспорения акт липсват изложени мотиви по отношение на зачитането на жалбоподателката на осигурителния стаж в СП М. на длъжност „инспектор“ за периода 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г., тъй като законоично е посочено „липсва печат“. Посочва се, че на стр. 12 от Трудовата книжка на жалбоподателката е поставен правоъгълен печат от предприятието, който съдържа следния текст: „Съгласно изплащателна ведомост на СП „Международни панаири и изложби „С.“. С думи и цифри е изписано „1 (една) година 6 (шест) месеца и 18 (осемнадесет) дни“ и са положени подписите на главния счетоводител и на директора. Излагат се доводи, че липсва законов изискване печатът да е кръгъл, а е достатъчно печатът да е на предприятието, съдържащо наименованието на предприятието. В тази връзка счита, че трудовата книжка е надлежно

оформена, поради което административният орган незаконосъобразно е приел, че действителният осигурителен стаж на жалбоподателката е 14 години, 4 месеца и 4 дни, вместо 15 години, 10 месеца и 22 дни.

На следващо място се излагат доводи за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като от административния орган не са извършени всички необходими и предвидени в чл. 40 от НПОС действия и не са изчерпани всички възможни начини за установяване действителния осигурителен стаж на жалбоподателката. Посочва се, че административният орган не е изискал от заявителката П. Д.-Г. да представи допълнителни документи съгл. Чл. 40 от НПОС за установяване на осигурителния стаж в СП М..

В проведено по делото открито съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. В. Ч., редовно упълномощен, който поддържа изложеното в жалбата, развива доводи по същество на спора и претендира присъждане на направените по делото разноски.

С писмени бележки заявява, че изцяло поддържа изложените в жалбата аргументи за незаконосъобразност на оспореното решение. Излага доводи за неспазване на установената форма и допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Отправя искане към съда да отмени оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане на длъжностното лице по пенсионно осигуряване и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ - С., чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата и иска съдът да я отхвърли като неоснователна. Твърди, че в случая трудовата книжка не е оформена по надлежен ред, тъй като липсва кръгъл печат, който не може да бъде заменен от поставения правоъгълен, за което излага подробни доводи. Представя и писмени бележки, в които доразвива доводите си за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София-град, в настоящия съдебен състав, като взе предвид становищата на страните и след преценка на събраните по делото доказателства, в съответствие с изискванията на чл. 168 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срок, от активно легитимирано лице – адресат на акта и засегнат неблагоприятно от него, против подлежащ на съдебно обжалване административен акт, поради което настоящият състав приема, че същата е допустима.

Разгледана по същество, е основателна.

От фактическа страна съдът установи следното:

Жалбоподателката П. А. Д.-Г. е подала заявление с вх. № 2113-21-1467 от 24.03.2025 г. в ТП на НОИ-С.-град за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към заявлението са приложени трудова книжка, пълномощно, банково удостоверение, Удостоверение УП-3 от У. Б. АД, Удостоверение от „Хемусхотелс“ АД и декларация по чл. 14, във вр. с чл. 81 от Наредба за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС).

На 09.04.2025 г. пенсионният орган е изпратил писмо с изх. № 2113-21-1467/09.04.2025 г. до жалбоподателката, с което я е уведомил, че следва да представи: образец УП–3 от осигурител „Кавал 92“ за периода 01.04.1996 г. до 31.12.1996 г. и от 01.02.1998 г. до 28.02.1998 г. и образец УП–3 от осигурител „ФК Б.“ за периода 06.10.1994 г. до 01.06.1995 г. Съгласно приложеното по делото известие за доставяне писмото е получено на 30.04.2025 г. Във връзка с писмото на 05.06.2025 г. е получен отговор, че не може да представи изисканите удостоверения.

Във връзка със събраните доказателства орган е издадено Разпореждане № [ЕГН]/47 от 13.06.2025 г. от длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С.-град, с което е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на П. Д.-Г.. Съгласно мотивите към разпореждането пенсионният орган е зачел осигурителен стаж от трета категория

труд 15 години, 07 месеца и 13 дни, от които 12 години, 08 месеца и 09 действителен осигурителен стаж. Не е зачетен осигурителен стаж за периода от 06.10.1971 г. до 13.03.1972 г. при осигурител „М.“; от 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г. при осигурител СП „М.“, от 06.10.1994 г. до 01.06.1995 г. при осигурител „ФК Б.“, от 01.04.1996 г. до 31.12.1996 г. и от 01.02.1998 г. до 28.02.1998 г. при осигурител „Кавала 92“, тъй като цитираните периоди не са заверени съгласно нормативните изисквания. Не е зачетен и осигурителен стаж от 01.06.1995 г. до 30.06.1995 г. при осигурител ЕТ „Вега“, тъй като няма представена осигурителна книжка.

В заключение е прието, че не са налице основанията по чл. 68, ал. 1-2 КСО, тъй като има навършени 62 години и 04 месеца, но няма общ осигурителен стаж от 36 години и 08 месеца за жените за 2025 г., както и че не са налице основанията по чл. 68, ал. 3 КСО, тъй като има навършени 67 години, но няма 15 години действителен трудов стаж. С разпореждането е прието, че действителния трудов стаж е 12 години, 08 месеца и 09 дни.

Това разпореждане е оспорено от жалбоподателката с жалба от 08.08.2025 г., във връзка с която е извършена нова проверка от директора на ТП на НОИ. На 26.08.2025 г. е издадено оспореното в настоящото производство Решение № 2153-21-257 от 26.08.2025 г. на директора на ТП на НОИ, с което оставена без уважение жалбата на П. Д.-Г., като неоснователна. При извършената проверка е установено, че е допусната грешка при зачитане на осигурителния стаж и след преизчисление горестоящият орган е стигнал до извода, че общият осигурителен стаж на жалбоподателката е в размер на 17 години, 03 месеца и 08 дни, от които действителен осигурителен стаж в размер на 14 години, 04 месеца и 04 дни. Не са зачетени за осигурителен стаж следните периоди: от 05.10.1971 г. до 13.03.1972 г. при осигурител „М.“ – липсват подписи и печат /има декларация за отказ от лицето/; от 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г. при осигурител СП „М.“ – липсва печат, от 01.06.1995 г. до 01.07.1995 г. при осигурител ЕТ „Вега“ – не е представена заверена осигурителна книжка. Посочено е, че е извършена проверка в осигурителен архив (ОА), относно гореописаните незаверени стажове и е установено, че не са открити предадени ведомости от осигурителите „М.“, СП „М.“ и ЕТ „Вега“. Обсъдено е и декларираната от заявителката невъзможност да представи исканите удостоверения. Административният орган се е мотивирал с чл. 6, ал.1 от Наредба за трудовите книжки и е приел, че посочените в разпоредбата изисквания не са изпълнени при оформяне на трудовата книжка. В заключение е прието, че длъжностното лице по пенсиониране правилно е приело, че лицето не отговаря на регламентираното в чл. 68, ал. 3 КСО законово изискване за наличие на 15 години действителен осигурителен стаж, поради което жалбата на П. Д.-Г. е оставена без уважение, като неоснователна.

Решението на директора на ТП на НОИ – Д. е съобщено на жалбоподателя на 12.12.2025 г. На 22.12.2025 г. П. Д.-Г. е подала жалба срещу това решение.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. "б" разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на

обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им.

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са постановени в предписаната от закона писмена форма и от компетентни административни органи по чл. 117, ал. 3 и чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО и с оглед представените Заповед № 1016-40-772 от 18.07.2017 г. на подуправител на НОИ, Заповед № 29426 от 28.11.2018 г. на управител на НОИ и Заповед № 1015-21-247 от 04.12.2018 г. на директор на ТП на НОИ –С.-град.

Спорът е дали са налице съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, правилно ли е приложен материалният закон и спазена ли е целта на закона.

Както бе посочено по-горе с оспореното решение на директора на ТП на НОИ- С.-град не са зачетени за осигурителен стаж периодите както следва: от 05.10.1971 г. до 13.03.1972 г. при осигурител „М.“ – липсват подписи и печат /има декларация за отказ от лицето/; от 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г. при осигурител СП „М.“ – липсва печат, от 01.06.1995 г. до 01.07.1995 г. при осигурител ЕТ „Вега“ – не е представена заверена осигурителна книжка.

В случая не е спорно по делото, че не са изпълнени условията по чл. 68, ал. 1-2 КСО за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателката към датата на подаване на заявлението и не се спори относно непризнатите за осигурителен стаж периодите от 05.10.1971 г. до 13.03.1972 г. при осигурител „М.“ и от 01.06.1995 г. до 01.07.1995 г. при осигурител ЕТ „Вега“. Относно периода от 05.10.1971 г. до 13.03.1972 г. при осигурител „М.“ жалбоподателката е декларирала отказ, а относно периода от 01.06.1995 г. до 01.07.1995 г. при осигурител ЕТ „Вега“, не е представено заверена осигурителна книжка, като същото не е оспорено.

Спорът между страните е по изпълнението на условията на чл. 68, ал. 3 от КСО , като спорният период в настоящия случай е непризнатият осигурителен стаж от 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г. при осигурител СП „М.“, за който административният орган е приел, че „липсва печат“.

Съгласно разпоредбата на чл. 68, ал. 3 КСО, в случай че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст. Не е спорно, че към датата на подаване на заявлението – 24.03.2025 г., жалбоподателката е имала навършени 67 години, като същата е била на 71 години, 09 месец и 18 дни. Спорното е дали е имала най-малко 15 години действителен осигурителен стаж, като изложените в жалбата възражения са относно период от 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г. при осигурител СП „М.“.

Понятието "осигурителен стаж" е дефинирано в чл. 37, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж (НПОС), а именно за осигурителен стаж се зачита времето, за което са били дължими или внесени осигурителни вноски за лицата по чл. 4, ал. 1 и ал. 3, т. 5 и 6 КСО, а за самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4, ал. 7, 8 и 9, чл. 4а и чл. 4а1 от КСО - времето, за което са внесени осигурителни вноски. Според §1, т. 12 от ДР на КСО "Действителен стаж" е действително изслуженото календарно време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, периодите по чл. 7 от Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски. В разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от НПОС е посочено, че

осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец. Според чл. 40, ал. 3 от НПОС, документите по ал. 1 се издават въз основа на изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. Съгласно легалното определение на трудовата книжка, дадено в чл. 347 от Кодекса на труда (КТ), тя е официален удостоверителен документ за вписаните в нея обстоятелства, свързани с трудовата дейност на работника и служителя. Като официален удостоверителен документ тя се издава по определен ред и от съответен орган и има материална доказателствена сила за изявленията, които се съдържат в нея. Тази доказателствена сила обвързва пенсионния орган и съда само за удостоверяваните в нея факти, но само в случай, че същите са удостоверени по законоустановения ред.

Видно от представения с административната преписка препис на Трудова книжка № 1684 на П. А. Д., издадена на 05.10.1971 г. от „Машиноекспорт“ ООД., на стр. 12 и стр. 13 е вписан стажът на жалбоподателката в СП „Международни панаири и изложби“ (СП „М.“).

На стр. 12 е написано на ръка осигурителят СП „М.“ и длъжностна, на която жалбоподателката е била назначена – инспектор сектор „Протоколи“. На същата страница е поставен правоъгълен щемпел, който макар и блед, се чете част от текст: „Съгласно изплащателна ведомост на СП „Международни панаири и изложби“ С...“ и в него на ръка е вписан осигурителният стаж на жалбоподателката в предприятието с цифри и думи: „1 (една) година 6 (шест) месеца и 18 (осемнадесет) дни“ и са положени подписите на главния счетоводител и на директор. Върху страница 12 липсва официален печат на осигурителя.

Тук следва да се посочи, че съдът не споделя твърдението в жалбата, че именно правоъгълният щемпел е печатът на предприятието СП „М.“. Действително няма законова регламентация относно формата на официалния печат на дружеството или учреждението, като единственото ограничение съгласно чл. 4 от УКАЗ № 612 от 26.08.1965 г. за печатите е, че не може да съдържа изображението на държавния герб. В случая обаче СП „М.“ има официален печат на предприятието, който е кръгъл и същият е поставен на стр. 13 от трудовата книжка, където е вписана датата на постъпването – 12 III 1975 г. и датата на прекратяване на трудовия договор - 1 X 1976 г., посочено е основаниято за прекратяване на трудовия договор – чл. 29 от КТ и са поставени два кръгли печата на СП „Международни панаири и изложби“ с подпис върху тях. Правоъгълният печат се явява текстови щемпел на СП „МИП“, който замества изписването на ръка на определен текст, като същият не може да замести официалния печат на предприятието.

Предвид така установеното настоящият съдебен състав приема, че правилно административният орган не е зачел за осигурителен стаж спорния период от 12.03.1975 г. до 30.09.1976 г. с осигурител СП „М.“ и правилно е изключен при преценката по чл. 68, ал. 3 от КСО за правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст на заявителя.

За процесния период 1975 – 1976 г. са били в сила изискванията на действащата Наредба за трудовите книжки /ПМС № 149/20.03.1953 г., обн. в "Известия", бр. 25/1953 г., изм. - "Известия", бр. 74/1960 г. / и Инструкция № 2492 за реда и начина за издаване на документи за трудов стаж /Обн. ДВ. бр.20 от 12 Март 1968 г. и в сила от 29.12.1967 г./ Съгласно т. 8 от Наредбата за трудовите книжки, одобрена с ПМС № 149 от 20.03.1953 г., всяко вписване в трудовата книжка се прави с мастило, заверява се от ръководителя на предприятието, учреждението или организацията или от упълномощено от него лице и се подпечатва със служебния печат.

В т. 6 от Инструкция № 2492 е посочено, че трудовата книжка по чл. 17 от Кодекса на труда се издава и води съгласно Наредбата за трудовите книжки и инструкцията за прилагането ѝ (Изв., бр. 26 от 1953 г. и бр. 49 от 1953 г.). При издаване на трудова книжка в горното поле на първите две страници, определени за вписване датата на постъпване и прекратяване на трудовия договор,

се вписват трите имена, рождената дата и месторождението на работника или служителя, а на следващите страници, предназначени за вписване на същите данни - трите имена на работника или служителя. Върху същите страници долу се поставя печатът на учредението, предприятието или организацията по начин да засегне двете страници.

В т. 6, б. "в" от Инструкция № 2492 се посочва, че продължителността на придобития от работника или служителя трудов стаж към датата на прекратяване на трудовия договор, изчислена по реда на т. 7 от същата инструкция, се отбелязва на следващия ред под вписването за напускане на работа с цифри и думи и се подписва и се подпечатва с печата на учредението, предприятието или организацията по начин да засегне двете страници. При освобождаване от работа оформената трудова книжка се предава срещу подпис на работника или служителя при напускане на учредението, предприятието или организацията. Редовните вписвания в трудовите книжки за придобит до 1 юли 1960 г. трудов стаж служат за класиране и пенсиониране, макар и да не са оформени по начина, указан в т. 6, ал. 2, буква "в" от настоящата инструкция, ако изплащателните документи за това време липсват.

В случая процесният стаж на жалбоподателката е придобит след 1 юли 1960 г., поради което и по аргумент на противното от цитираната разпоредба, направеното в трудовата книжка вписване не е оформено по начина, указан в т. 6, ал. 2, буква "в" от Инструкция № 2492 и няма установената от закона доказателствена сила.

Поставеният в Трудовата книжка на жалбоподателя правоъгълен щемпел, описан по-горе, не отговаря на изискването на Инструкция № 2492. Същият действително дава информация за осигурителя и продължителността на придобития от жалбоподателката трудов стаж в СП „М.“, поставени са и подписи на главен счетоводител и директор, но в нарушение на т. 6, б. "в" от Инструкция № 2492 не е поставен печат на предприятието. Съществен пропуск е и липсата на поставен печат, който да засегне двете страници. С оглед на това, следва да се приеме, че за процесния период трудовата книжка на жалбоподателката не е оформена съгласно изискванията на действалия към момента нормативен акт, поради което няма доказателствена сила за посоченото в нея и не обвързва пенсионния орган. В т. 6 от Инструкция № 2492 ясно е посочено, че печатът на учредението, предприятието или организацията се поставят долу по начин да засегне двете страници, каквото в случая липсва.

При оформяне на трудовата книжка е налице и неспазване на изискването на т. 8 от Наредбата за трудовите книжки, одобрена с ПМС № 149 от 20.03.1953 г., в която изрично е предвидено, че всяко вписване в трудовата книжка се прави с мастило, заверява се от ръководителя на предприятието, учредението или организацията или от упълномощено от него лице и се подпечатва със служебния печат. В случая вписаните обстоятелства на стр. 12 от Трудовата книжка не са заверени по надлежния ред, тъй като липсва поставен печат на СМ „М.“, поради което изявлението направено на тази страница не може да се ползва с материална доказателствена сила и не може да обвърже пенсионния орган да цени съдържанието.

Следва да се посочи и това, че на стр. 13 от трудовата книжка действително са поставени два кръгли печата на СМ „М.“, но същите не застъпват двете страници, съгласно изискванията на т. 6 от Инструкция № 2492, в която изрично е посочено, че върху страниците се поставя печатът на учредението, предприятието или организацията по начин да засегне двете страници. Съдът констатира и разминаване между подписите на стр. 12 и стр. 13 от Трудовата книжка. С просто око е видно, че положеният подпис върху кръглия печат на стр. 13 от трудовата книжка се различава от тези на главния счетоводител и директора поставени на стр. 12. В този смисъл ако се приеме, че на стр. 12 се е подписал директорът на предприятието, то не става ясно, кой се е подписал върху кръглия печат на стр. 13 от трудовата книжка.

С оглед изложеното съдът приема, че стажът за спорния период не е заверен съгласно законоустановения ред. В случая на стр. 12 от Трудовата книжка е вписана продължителността на придобития от работника трудов стаж към датата на прекратяване трудовия договор, отбелязана е с цифри и думи, подписана е от главен счетоводител и директор, но не е подпечатана с печата на предприятието, съответно липсва печат, който да засяга двете страници, каквито са нормативните изисквания на Наредбата за трудовите книжки и инструкцията за прилагането ѝ (Изв. бр. 26 от 1953 г. и бр. 49 от 1953 г.), действащи и приложими към процесния период. На стр.13 има подпечатване със служебния печат, но същият не е положен по начин да засегне двете страници на трудовата книжка, каквито са нормативните изисквания, както и не става ясно, от кого е подписан с оглед разминаването с подписите положени на стр. 12. Засилените технически гаранции при попълване на трудовата книжка имат за цел удостоверяване на фактите от значение за установяване на трудовия /осигурителен стаж/ и при опорочаване на тази форма, документът няма придадената му от закона удостоверителна сила на официален документ. Пропуск в оформянето на трудовата книжка може да бъде поправен само чрез други писмени доказателства, каквито в хода на съдебното производство не бяха представени.

Неоснователно е и възражението в жалбата, че административният орган не е извършил всички необходими и предвидени в чл. 40 от НПОС действия и не е изчерпал всички възможни начина за установяване на действителния осигурителен стаж, положен от жалбоподателката.

В чл. 40, ал. 1 НПОС е предвидено, че осигурителният стаж се установява с трудови, служебни и осигурителни книжки, с документ по утвърден образец, издаден от осигурителя и с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО. Съгласно чл. 40, ал. 3 от НПОС тези доказателствени средства се издават въз основа на ведомости за заплати, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд. При несъответствие между първичен (ведомости за заплати) и вторичен документ (трудова книжка, УП-обр.) записванията в първичния се ползват с приоритет. Документите по чл. 40, ал. 1 и ал. 2 от НПОС се издават с цел доказване на осигурителен стаж и доход и се ползват с тази доказателствена сила до оборването им по предвидения в закона ред и актове. В случая административният орган е извършил дължимата проверка и е установил, че първични документи за спорния период липсват, поради което задълженията на органа в случая се изразяват в проверка на вписаните обстоятелства във представения вторичен документ (трудова книжка), което е и сторено. В тази връзка неоснователно се явява възражението в жалбата за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Следва да се посочи, че с разпоредбата на чл. 40, ал. 5 от НПОС е предвидена възможност, при която, когато документите по ал. 3 (изплащателните ведомости, други разходооправдателни документи и договори за възлагане на труд) липсват, че осигурителите или техните правоприменници по изключение могат да издават удостоверения за осигурителен стаж и трудово възнаграждение или за осигурителен доход и въз основа на други автентични документи, щом те съдържат достатъчно данни за осигурителния стаж и за осигурителния доход. В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателката не бяха ангажирани като доказателства автентични документи, съдържащи данни за осигурителния ѝ стаж през спорния период, които да оборят констатациите на органа, поради което и изложените в жалбата твърдения, са останали недоказани. В тежест на жалбоподателя, като лице претендиращо право на пенсия, е да удостовери продължителността на трудовия си стаж, като в случая това не е сторено.

По изложените съображения, като е потвърдил оспореното разпореждане, директорът на ТП на НОИ – С.-град е постановил административен акт, който се явява издаден в съответствие с материалните разпоредби и с целта на закона, поради което жалбата на П. Д.-Г. следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и своевременно предявеното от процесуалния представител на ответника, искане за присъждане на разноски, жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати на НОИ сумата от 102,26 евро (равностойността на 200,00 лв.), представляваща юрисконсултско възнаграждение в определен от съда размер на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. А. Д.-Г. от [населено място], подадена чрез адв. В. Ч., срещу Решение № 2153-21-257/26.08.2025 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С.-град.

ОСЪЖДА П. А. Д.-Г., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], [улица], да заплати на Националния осигурителен институт сумата от 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: